RECORDS

Glòria Servent (2003)

El caixer no parava de vomitar diners a dojo. La Lluna s'havia assegut a la seva porta, on era més fàcil que alguna persona se sentís generosa i li fes arribar algun euro a ella.

Era poc probable que n'aconseguís, ja que sovint no la veien com el que realment era. Amb el seu cabell tallat i tenyit a l'última moda, decolorit i a metxes rosa, el seu abric rosa fúcsia pelut, i el carro amb estampat de vaques, no donava la imatge esperada en una persona en la seva situació.

Per què era captaire? Ni ella mateixa ho sabia, potser era per la seva manera de ser, alegre i extrovertida, o potser per les seves ganes d'independència, després d'anys de protecció materna. Encara recordava quan la mare es passava hores i hores, a la seva habitació de nena benestant, pentinant el seus cabells plens de rínxols amb una suavitat infinita.

No era ara però el moment de records inútils, tot al contrari, havia de fer els possibles per recollir els diners necessaris, primer per poder dinar i després per la nit. Caldria preparar tot el necessari, primer es dutxaria, aprofitaria el sol del migdia per no tenir massa fred en aquelles dutxes arran de mar, després es posaria la roba neta que havia aconseguit i finalment aniria a trobar els amics.

Com que amb els diners que havia aconseguit a la porta del caixer només en tenia per dinar, va pensar que podia aconseguir la resta cantant i ballant al mig de la Rambla. Aviat va tenir una munió de nens i nenes al seu voltant, va cantar, ballar, els va explicar contes i a la fi al capvespre tenia els diners necessaris.

Va arribar al lloc de trobada, va esperar una estona, va donar un parell de voltes a la plaça. Ja tard, es va asseure en un banc on va continuar esperant… Com era possible que se n'haguessin oblidat? Com era possible que ni un d'ells s'hagués presentat? De fet, era estrany la poca gent que circulava pel carrer. On era la marxa habitual dels divendres nit? Com era que tots els locals i bars havien tancat tan d'hora?

De fet, ara que ho pensava bé, quin dia era avui?.

"Iaia"

Les cares s'han anat desdibuixant, només les formes i els moviments del cos perduren en la ment.

L'escala puja directa al pis, esglaons excessivament alts per unes cames menudes, escala dreta, replà llunyà. La Treseta obre la porta del pis, passadís estret, llarg, terra taronja, mosaic tacat, dibuixos aquosos, cares estrafolàries, animalons fantasiosos, papallones Rorscharch, jocs impossibles.

Entrada al menjador, finestrals oberts al carrer, llum que omple tota l'estança, la iaia no hi és, la iaia és a la cuina, més endins de la cuina, allà on no hi arriba la llum del sol, on els ulls enlluernats no la veuen, l'endevinen. Menuda, encongida, sempre vestida de negre, asseguda en una cadira baixa de vímet, vora el foc. Cabells blancs, mans blanques, translúcides, arrugues imperceptibles, mocador blanc, punta blanca, dits encongits, ganxet veloç. "Iaia m'ensenyaràs a fer puntes?". "Ets molt menuda, has de créixer, ara juga".

Jugar, remoure les brases, fer créixer guspires que pugen, pugen, pugen… màgica pluja d'estels que il·luminen la foscor. Inflar les flames, tancar lleugerament els ulls, esbrinar les formes per la claror, deixar anar la ment, imaginar. Imaginar dimoniets que s'entrellacen dansant, dansa sinuosa, voluptuosa. Unions que es dissipen, formes etèries. Flames, flames lleugeres, esfilagarsades, enfiladisses; flames plenes, explosives, sornegueres, rialleres, voleiadores, encisadores, suggestives, agosarades, imprevistes, incontrolades; flames espantadisses, juganeres, esmaperdudes. Flames càlides, embolcalladores, propícies de silencis i confidències.

Mans vora el foc, cares vermelles, mans quietes, ulls lluents, somriure fàcil, arrugues que s'accentuen, brases somortes, grises, brases que omplen el braser els dies curts d'hivern, brases que apaivaguen el fred exterior. Rotllanes al voltant del braser, peus caldejats, galtes glaçades, mans amagades, veïnes retrobades, llengua àgil.

Exterior fosc, foscor al menjador, sorolls llunyans, descàrregues intermitents, resplendors suaus,

Bon Nadal

Apaga el llum!
Deixa d'emprenyar!
Deixa'm dormir!

No em treguis!

Torna'm al meu lloc!

Què fas! No m'agafis tan fort! Que no m'escaparé.

Ei, tu, on em portes? Torna'm al meu lloc!

Tu, que jo no vull anar enlloc, i menys sola.

Guaaaapa, vaaaa… deixa'm amb la meva companya.

Però, què fas? Que no, que no, i que no… que no vull, no vull i no vull.

Com t'ho he de dir? No t'ho diré més. No vull i prou!

Per què no em fas cas ? Que no saps qui sóc jo?

On em deixes? Per què estic tan amunt? Que no veus que puc caure?

Ai que em marejo! que em desmaio! Que caaaa…

iiii…

c.

Es pot saber on carai m'has deixat? No, no, no te'n vagis, t'ho dic a tu.

No, no et giris, no em donis l'esquena. Poca-vergonya!

On m'has deixat? Aquí no hi estic bé. És massa dur. És fred.

Vull una manta, no, millor una estufa.

No veus que em constiparé? ja m'he constipat! A…a.a.at.xiiiiii…ssss.

No vull estar aquí! Aquest lloc no m'agrada! és massa alt, petit dur.

Brrrrrrrruummmmmm, bruuuummmmm, bum.

Què és aquest soroll? Aquí no es pot dormir!

Tanca, tanca aquesta porta, no veus que entra massa llum?

On sóc? Què és això?

Ostres, si és gent! està ple de gent!

On van tan de pressa? Quin mareig!

I tu, què mires? Que tinc micos a la cara?

No em toquis! Que et penses que sóc una mostra d'exposició?

Que no em toquegis! Treu les teves grapes de la meva pell!

Quin fàstic! Ja m'hi has deixat marca.

Noooooo, horror! D'on han sortit aquestes? Si van totes quillades!

Mira-te-les totes empastissades, enganxades al mòbil i al xiclet.

Que no s'acostin! Uff. Sort! no m'han vist!

I aquest parell? Què fan?

Però, si s'estan morrejant!

Com s'atreveixen? Aquí, al mig, davant de tothom!

Davant meu! Quina vergonya!

Ei, tu, la que m'has despertat! No els dius res?

No? i a sobre els parles? els somrius? Els fas cas?

Per què m'agafes? No, no, no vull anar amb ells!

Deixa'm altre cop al meu lloc, deixa'm al meu prestatge.

Traieu-me els dits de sobre! No en teniu prou amb la morrejada?

Per què em mires d'aquesta manera? Deixa'm.

Que em marejo! Que vomito! Posa'm cap per amunt.

No em toquis la part de baix!

Ei…, punyatera, que em fas pessigolles!

No, no, no em dobleguis. Ui, quin mal. Prou pesada!

No m'estiris de la llengüeta. Per què em mires per dins?

Prou, deixa'm, deixa de fer-me marranades, n'estic farta!

I ara, què fas? Perquè m'obres tant? Es pot saber que estàs fent?

Ecs! quines basques! quina puuudor!

Que m'ofego! Aaaaagggg…. Que m'ofego!

Que no puc respirar!

Que no m'hi veig!

Qui t'ha donat permís?

Surt, surt, que em fas mal!

Ostres, què es mou aquí dins?

Un… dos… tres… quatre… cinc.

Com que et faig mal! Jo mai faig mal.

Sempre sóc un amor i una dolcesa.

Però què dius! massa blanca?

Mira qui parla, un escarabat amb cames!

Que no t'agrado prou?

No, clar si a tu t'agrada el del morreig!

No! per aquí no hi passo! Jo no m'arrossego per terra.

I menys per aquest terra, lleig, gris, fred, brut, fastigós…

Catifa vermella! Com a mínim! A mi se'm tracta com a una reina.

Ara, ara ho has fet bé. Quin descans!

Com? Que em tornes al meu lloc perquè no n'estàs convençuda?

Convençuda de què?

Que potser no sóc ben bé el que busques…?

I què carai busques? Vols dir que saps què vols?

Ho veus el de la morrejada opina com jo.

Dos contra un.

Però què dic? Com dos contra un? Jo no hi tinc res a veure!

Perfecte torna'm al meu lloc. Si, si, aquí dalt.

Que si, que vaig aquí dalt.

No cal que li preguntis a aquella!

No veus que no et fa cas, que només té ulls per aquell xicot engominat?

Tampoc cal que em deixis de mala manera! Adéu.

Creguda! Mira que dir que no li agrado?

Mira que dir que sóc massa blanca!

Aaaattttxxxxiiiisssss… No es pot estar un moment tranquil·la!

Què és això negre i empolsat?

Ai, ai, ai, que em fas pessigolles!

Que em treus la pols?

La pols dius? Si el que fas es posar-me'n!

Treu-me aquest feix de plomes del damunt. Jo no sóc cap vedette!

A mi catifa vermella, com a una reina, no plomes grises polsoses!

Que m'estàs deixant guapa? A veure si em compren?

Però, però, tu què t'has cregut? A mi no se'm compra!

Ni que fos un regal de Nadal o Reis!

Que sóc massa cara? De rebaixes?

Però ja n'hi ha prou d'insultar, no? Tu si que estàs de rebaixes!

Mira, mira si no, tots els nois que entren i se'n van sense tu.

No, si tu prou que els somrius, i et fas la simpàtica. Però res.

Res, de res, guapa, que "no te comes un rosco".

Però deixa de passar-me el plomall, que em fa al·lèrgia.

Al·lèrgia a la pols i al·lèrgia a aquesta música plasta.

Va tia enrotlla't una mica, posa una música amb més marxa.

Si també t'ho està demanant el de la barbeta!

Com que no pots! Digues que no vols!

Que és la música d'aquests dies?

I a mi què! Se me'n fot! Tu canvia-la

Que ve del carrer, que si no sé quins dies són, etc. etc. etc…….

Veus, un altre noi que t'has deixat escapar!

Que em posaràs més cap a la porta?

Què vols dir? Que potser així em compraran?

Però perquè m'han de comprar?

Què hi faig aquí?

No m'has emprenyat prou?

Em despertes, em separes de la meva companya.

Em poses en un prestatge esquifit i a l'abast de tothom.
Em toquegen, em grapegen, m'empolses.
He d'aguantar com m'insulten.
He d'aguantar una música soporífera.
He d'aguantar companyes que no lliguen amb mi ni en pintura.
Companyes que no tenen ni l'estil ni la classe que tinc jo.
I encara em titlles de cara!
Catifa vermella, això és el que m'hauries de posar.
Catifa vermella, com a una reina.
Què és això rodó que penja sobre meu?
És un mirall, no, no és un mirall.
És un cul escaldat i polit, on em puc emmirallar.
Mira que estic lletja, tota deformada.
I aquests esquitxos de llum vermella que hi ha al carrer?
D'on surten? D'aquelles bosses vermelles penjades?
Però, si són bosses d'anar a comprar!
Molt modern, dius?
Si semblen els barris on vaig néixer!
Qui és aquest senyor amb barba blanca i vestit vermell?
Que no s'adona que fa el ridícul ?
I a sobre va tocant una campaneta.
Tin, tan, tin,tin, tin, tin, tin…. Din, din, din,din, din, din…. din
Això, això, ves cridant l'atenció!
Si home, si. I, per què no balles com els ossos del circ?
Quedaries tan bufó!
Ei, senyora que t'equivoques, aquí no trobaràs res.
No veus que tothom qui ve aquí és gent jove?
I tu, precisament, no ets una joveneta!
Més aviat estàs una mica granadeta, no creus?
Jo?
No, no pot ser que em vulguis veure a mi!
T'equivoques, que no pot ser que sigui jo l'escollida.
No em trobes massa blanca?
No em mires per dins?
Què mires aquí al costat? les ratlles que hi tinc?
L'etiqueta? Ja hauries de saber que jo tinc molta classe!
Que si, que és aquesta la que volies?

I la talla també?

Que quin preu tinc?

Com, que quin preu tinc?

Que potser em penses comprar?

Ei, que jo no estic en venda! Que t'has cregut?

Que molt bé?

Que vols dir que molt bé?

Que em compres?

Mira la bleda assolellada que m'ha despertat et fa mil reverències!

Serà tòtila!

N'estàs segura?

Que vagin a buscar la meva companya?

Mira-te-la com corre, serà estúpida.

Sembla que vulgui desfer-se de mi!

Ni que fos una delinqüent!

Ja torna! Porta la meva companya!

De veritat em tornen amb la meva companya?

Segur, em deixaràs dormir amb ella?

I, no hauré de passar més fred?

Que m'emboliquin per regal?

Amb un paper bonic i un gros llaç vermell?

Ara em tractes com una reina!

Catifa vermella, catifa vermella com una reina……

P FELICITAT…… P□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□P

P FELICITAT…….. P

P P MÀXIMA FELICITAT

P P P

P P

□□□□□□□□□□□□□□□□

BON

□ **NADAL**